

Sygn. akt III U 1361/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Oleszek

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Radochońska

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2014 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 15 października 2013 r. **nr** (...)

I. **z m i e n i a** zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy J. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres 12 miesięcy, począwszy od dnia 1 października 2013 r.,

II. **s t w i e r d z a**, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do powyższego świadczenia.

Sygn. akt III U 1361/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 marca 2014 r.

Decyzją z dnia 15 października 2013r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy J. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Jako podstawę prawną powołano art. 12 i 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 Nr 153 poz. 1227).

W uzasadnieniu podano, że wnioskodawca nie ma prawa do świadczenia, gdyż Komisja Lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zgodnie z orzeczeniem z dnia 10 października 2013 r. orzekła, że nie jest on niezdolny do pracy.

Wnioskodawca J. S. w dniu 30 października 2013r., złożył odwołanie od tej decyzji wnosząc o jej zmianę.

Na uzasadnienie podał, że stan jego zdrowia nie poprawił się, mimo stałego leczenia i rehabilitacji. W tej sytuacji ocena jego zdolności do pracy jest nieprawidłowa.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie z tych samych przyczyn, które legły u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Jako podstawę prawną powołano art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W uzasadnieniu stwierdzono, iż wnioskodawca pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 września 2013 r., a ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 10 października 2013r. nie ustaliła u niego niezdolności do pracy, organ rentowy odmówił wznowienia wypłaty świadczenia.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. S. urodzony (...) po raz pierwszy w dniu 11 kwietnia 2005 r. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem z dnia 28 kwietnia 2005 r., lekarz orzecznik rozpoznał u wnioskodawcy:

- nadciśnienie tętnicze I – prawidłowo kontrolowane,
- przebyty incydent niewydolności żył mózgu (IX 2004 r.) i stwierdził, że brak podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy. Stanowisko to podtrzymała także Komisja Lekarska ZUS, która stwierdziła, że istniejące dolegliwości nie naruszają sprawności organizmu wnioskodawcy. W rezultacie decyzją z dnia 30 maja 2005 r. organ rentowy odmówił mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Kolejny wniosek o rentę wnioskodawca złożył w dniu 14 lutego 2013 r. Orzeczeniem z dnia 27 marca 2013 r. lekarz orzecznik rozpoznał u wnioskodawcy:

- przewlekłą chorobę niedokrwinną serca (...),
- stan po (...), pilnej P. Ng i odroczonej LAD,
- nadciśnienie tętnicze III st. (...) (wysokie ryzyko),
- stan po T.,
- stan po zatorze tętnicy środkowej oka prawego.

Z uwagi na powyższe schorzenia uznał wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy, okresowo, przy czym zaproponował rehabilitację kardiologiczną.

Organ rentowy wydał w dniu 25 kwietnia 2013 r. pierwszą decyzję o przyznaniu renty na okres od dnia 6 kwietnia 2013 r. do 30 września 2013 r. z tytułu częściowej niezdolności do pracy wnioskodawcy.

W dniu 23 sierpnia 2013 r. wnioskodawca ponowił wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Lekarz orzecznik, po badaniu i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną,

w orzeczeniu z dnia 13 września 2013 r., rozpoznał u wnioskodawcy:

- przewlekłą chorobę niedokrwienną serca (...),
- stan po (...), pilnej P. Ng i odroczonej LAD,
- nadciśnienie tętnicze III st. (...) (wysokie ryzyko),
- stan po T. i zatorze siatkówki,
- miażdżycę kończyn dolnych i stwierdził, że jest on zdolny do pracy na dotychczasowym stanowisku. W uzasadnieniu wskazał, że wszystkie schorzenia są dobrze leczone i kontrolowane, miażdżyca kończyn dolnych bez cech krytycznych przepływów.

W związku ze sprzeciwem wnioskodawcy orzeczenie, w dniu 10 października 2013 r., wydała Komisja Lekarska ZUS. Po przeprowadzeniu bezpośredniego badania a także po analizie dokumentacji medycznej potwierdziła u wnioskodawcy wcześniej rozpoznane schorzenia i również ustaliła, iż nie jest on niezdolny do pracy. W uzasadnieniu wskazano, że od kilkunastu lat wnioskodawca jest leczony na nadciśnienie tętnicze, pozostaje pod kontrolą poradni kardiologicznej. Ponadto w związku z przebyciem w 2012 r. zawałem przebył leczenie sanatoryjne, test wysiłkowy przy obciążeniu 6,2 METs okazał się ujemny, również miażdżyca kończyn dolnych od zawału jest pod kontrolą, kończyny są o dobrym ukrwieniu, bez zmian troficznych.

W rezultacie zaskarżoną decyzją z dnia 15 października 2013r. (...) Oddział w R. odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Dowód: 1) Akta organu rentowego:

- wnioski rentowe z dnia 11.04.2005 r., 14.02.2013 r. i 23.08.2013 r.,
- orzeczenia lekarzy orzeczników z dnia: 28.04.2005 r., 27.03.2013 r., 13.09.2013 r. i 10.10.2013 r.
- dokumentacja medyczna,
- decyzje organu rentowego z dnia: 30.05.2005 r., 23.04.2013 r. i 15.10.2013 r.

Rozpoznając odwołanie wnioskodawcy tut. Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: internisty-kardiologa, okulisty i chirurga na okoliczność czy wnioskodawca z zawodu murarz, pracujący ostatnio jako pracownik ochrony – dozorca jest nadal częściowo niezdolny do pracy. Nadto na okoliczność ustalenia czy nastąpiła istotna poprawa stanu zdrowia wnioskodawcy, w porównaniu do badania przeprowadzonego przez lekarza-orzecznika w dniu 27 marca 2013 r., skutkująca odzyskaniem zdolności do pracy.

W opinii z dnia 11 grudnia 2013 r. biegli wskazali, że rozpoznali u badanego :

- chorobę niedokrwienną serca (...),
- stan po zawale serca (...) ściany bocznej, angioplastyce P. (DES) – 6 października 2012 r. oraz angioplastyce P. (...) (DES) – 9 listopada 2012 r.,
- przewlekłą niewydolność krążenia (...),
- nadciśnienie tętnicze,
- stan po T. (2011 r.),
- stan po zatorze tętnicy środkowej oka prawego (2009 r.)

- miażdżycę kończyn dolnych.

Po przedmiotowym badaniu z uwzględnieniem dokumentacji medycznej biegły okulista potwierdził, że w związku z przebyłym zatorem tętnicy środkowej oka prawego oraz utrzymującym się nadciśnieniem tętniczym I/II st. Wnioskodawca jest praktycznie jednooczny. Z tym schorzeniem nie może wykonywać prac, przy których wymagana jest stereoskopia.

Z kolei biegły chirurg stwierdził brak tętna na tętnicy grzbietowej stopy lewej oraz słabo wyczuwalne tętno na tętnicy stopy prawej. Natomiast biegła kardiolog wskazała, iż układ krążenia wnioskodawcy jest w okresie względnej wydolności. Niemniej wykonane zabiegi inwazyjne (angioplastyka P. i P. (...)) wykazują u niego trójnaczyńową chorobę wieńcową. Wynik badania ECHO serca natomiast – hipokinezę środkowych segmentów ściany bocznej i tylnej, z obniżoną frakcją wyrzutową lewej komory EF ok. 53%. Test wysiłkowy z 13 czerwca 2013 r. przy obciążeniu 6.2 METs – ujemny, przerwany z powodu bólu kończyn dolnych. Nadciśnienie tętnicze z powikłaniami narządowymi – I/II st. na dnie oczu, pogrubiały mięsień lewej komory. W związku z tym biegła stwierdziła, że wnioskodawca nadal wymaga systematycznego leczenia specjalistycznego, oszczędzającego trybu życia, z ograniczeniem znacznych wysiłków fizycznych, sytuacji stresujących, stosowania profilaktyki wtórnej.

W łącznej ocenie biegli rozpoznali u wnioskodawcy zespół przewlekłych schorzeń układu krążenia oraz serca i stwierdzili z tego powodu naruszenie sprawności organizmu wnioskodawcy w znacznym stopniu. Biegli jednoznacznie wskazali, że wnioskodawca utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, jest niezdolny do pracy jako murarz. Z uwagi na to, że wnioskodawca nadal pozostawał w zatrudnieniu biegli zawnieśli o zasięgnięcie opinii biegłego z zakresu medycyny pracy.

Uwzględniając ten wniosek, postanowieniem z dnia 14 stycznia 2014 r., Sąd dopuścił dowód z dodatkowej opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy.

W dodatkowej opinii z dnia 28 stycznia 2014 r. biegły specjalista z zakresu medycyny pracy na podstawie przeprowadzonego badania, dokumentacji medycznej i dotychczasowych opinii specjalistów (orzeczników i biegłych) potwierdził u wnioskodawcy:

- stan po zawale serca (...) ściany bocznej - 6 października 2012 r.,
- stan po angioplastyce P. (DES) i P. (...) (DES) – 2012 r.,
- przewlekłą chorobę niedokrwienną serca (...),
- przewlekłą niewydolność krążenia (...),
- nadciśnienie tętnicze (...)/ (...),
- stan po przemijającym epizodzie niedokrwiennym mózgu - 2011 r.,
- stan po zatorze tętnicy środkowej oka prawego - 2009 r.,
- miażdżycę kończyn dolnych,
- nieprawidłową glikemię na czczo,
- otyłość I stopnia,
- przykurcz zgięciowy prawego stawu łokciowego niewielkiego stopnia.

Uzasadniając opinię biegły wskazał, iż podziela dotychczasowe stanowisko biegłych, co do niezdolności wnioskodawcy do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji – pracy murarza. Związane jest to z praktyczną jednoocznością, która uniemożliwia wykonywanie pracy na wysokości powyżej 3 m oraz pracy wymagającej widzenia przestrzennego.

Ponadto przebyty epizod T. i okresowe zawroty głowy są kolejnym powodem do wykluczenia zdolności do pracy na wysokości, ale też w nasłonecznieniu czy ciężkiej fizycznej, szczególnie wymagającej dźwigania. Wnioskodawca jest niezdolny nie tylko do ciężkiej, ale też średnio ciężkiej pracy fizycznej. Niezdolność do pracy w zawodzie murarza jest trwała.

W ocenie biegłego wnioskodawca, co do zasady jest także niezdolny do pracy jako pracownik ochrony. Taka praca związana jest często z koniecznością wykonywania dodatkowych czynności porządkowych na zewnątrz wokół budynków czy strzeżonych placów. Szczególnie w okresie zimowym jest to ciężka praca związana z odśnieżaniem, przy niskich temperaturach zewnętrznych, co stanowi dodatkowe obciążenie. Innym problemem jest zmienowość, tj. także praca w nocy i związane z tym zmęczenie i deprawacja snu. Okoliczności takie negatywnie wpływają na układ sercowo-naczyniowy oraz ciśnienie tętnicze, zaburzając proces rekonwalescencji.

W przypadku wnioskodawcy dodatkowym zagrożeniem jest bardzo obciążający wywiad w kierunku schorzeń układu sercowo-naczyniowego, a co za tym idzie prawdopodobieństwo wystąpienia nagłego pogorszenia stanu zdrowia wymagającego nagłej pomocy. O taką zaś może być trudno przy pracy na jednoosobowym stanowisku. Ponadto praca jednej osoby stanowi dodatkowe obciążenie przewlekłym stresem.

W rezultacie biegły stwierdził, że obecnie minął jeszcze za krótki czas od zawału serca, aby badany mógł bezpiecznie wykonywać pracę na dotychczasowym stanowisku. Ponadto rodzaj, przebieg i częstotliwość dotychczasowych schorzeń (zator tętnicy środkowej – 2009 r., T. (...) r., zawał mięśnia sercowego – 2012 r. i objawy miażdżycy kończyn dolnych – 2013 r.) wskazują na dużą dynamikę manifestacji klinicznych miażdżycy i z tego też względu obecny powrót wnioskodawcy do pracy jest niemożliwy.

W jego ocenie wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, na okres 12 miesięcy.

Zarzuty do tej opinii złożył Przewodniczący Komisji Lekarskich ZUS. W jego ocenie opinia budzi zastrzeżenia w aspekcie materialnym, co do zgodności z obecnym orzecznictwem sądów pracy i obowiązującym ustawodawstwem, w zakresie istnienia

u wnioskodawcy częściowej, długotrwałej niezdolności, zgodnej z kwalifikacjami: wykształcenie zawodowe murarz i praca pracownika ochrony.

Organ rentowy przede wszystkim podniósł, że wnioskodawca cały czas pozostaje w zatrudnieniu i od 31 grudnia 2013 r. do 31 stycznia 2014 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim. Okoliczność ta świadczy więc o tym, że przy istniejących schorzeniach wnioskodawca wykonuje pracę zarobkową, a w okresach zaostrzeń chorobowych korzysta ze zwolnienia lekarskiego. Jego leczenie i rehabilitacja mogą odbywać się w ramach czasowej niezdolności do pracy. Sam fakt istnienia schorzeń układu sercowo-naczyniowego oraz ich powikłań nie stanowi samodzielnej podstawy do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy.

W związku z tym wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych kardiologa i specjalisty medycyny pracy z listy SO w Rzeszowie celem ustalenia czy aktualne naruszenie sprawności organizmu wnioskodawcy spowodowane stopniem zaawansowania schorzeń układu sercowo-naczyniowego, powoduje częściową długotrwałą niezdolność do pracy obecnie wykonywanej.

Celem wyjaśnienia zgłoszonych zarzutów Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej, ustnej opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy. Biegły podtrzymał swoją pisemną opinię i potwierdził, że w obecnym stanie zdrowia z powodu chorób z zakresu układu krążenia i serca wnioskodawca jest częściowo, okresowo niezdolny do pracy. Tego orzeczenia nie podważa fakt zatrudnienia w firmie ochroniarskiej, funkcjonującej jako zakład pracy chronionej. Biegły podkreślił, że ocena zdolności do pracy pod kątem uprawnień rentowych może odnosić się wyłącznie do możliwości zatrudnienia na wolnym rynku pracy. Ponadto podał, że z racji swoich obowiązków zawodowych - lekarza medycyny pracy zna warunki pracy obowiązujące w miejscu zatrudnienia wnioskodawcy - przy ochronie jednej

z firm gazowniczych. Praca wnioskodawcy jest lekka i sprowadza się do oględzin placu, otwierania bramy pilotem oraz sprawdzania przepustek. Tylko z względu na te warunki zatrudnienia w zakładzie pracy chronionej uznał, że wnioskodawca może tam pracować. Zatrudnienie wnioskodawcy jako pracownika ochrony - dozorca w innych warunkach czy

w innym miejscu byłoby przeciwwskazane z przyczyn szczegółowo opisanych w opinii. Równocześnie zaznaczył, że nie ma żadnej sprzeczności pomiędzy orzeczeniem o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby, a orzeczeniem o częściowej niezdolności do pracy. Osoby częściowo niezdolne do pracy mają możliwość zarobkowania w ramach zatrudnienia, zwykle jako osoby z orzeczoną stopniem niepełnosprawności. Korzystają wówczas z należnych im przywilejów, w tym na ogólnych zasadach mają prawo do zasiłku chorobowego w razie zachorowania.

W ocenie tego biegłego rozpoznane schorzenia i ich wpływ na sprawność organizmu, a w szczególności powtarzające się od kilku lat groźne epizody, wskazujące na pogłębiającą się miażdżycę oraz stosunkowo krótki okres czasu od przebytego zawału ograniczają możliwości wnioskodawcy na wolnym na rynku pracy i uzasadniają uznanie go za nadal częściowo niezdolnego do pracy. Biegły zaznaczył też, że przy systematycznym leczeniu i rehabilitacji, a także przy braku dalszych symptomów zaawansowania miażdżycy nie można wykluczyć odzyskania przez wnioskodawcę zdolności do lekkiej pracy.

Dowód: 1) opinia lekarzy biegłych sądowych z dnia 11.12.2013 r. i 28.01.2014 r. k. 11-12 i 19-21,

2) zarzuty organu rentowego z dnia 28.02. 2014 r. k. 25-26,

3) zeznania biegłego z medycyny pracy (nagranie II rozprawy z dn. 12.03. 2014 r.

- 6 min.).

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca J. S., pracę zawodową jako uczeń zawodu murarza rozpoczął od 2 września 1974 r. W zasadzie przez większość pracy zawodowej wykonywał prace murarza i murarza-tylnkarza. Dopiero około 1997 r. przekwalifikował się wykonując prace monterów sieci wodno-kanalizacyjnych. W tym zawodzie pracował około 6 lat. Ubiegając się po raz pierwszy o rentę z tytułu niezdolności do pracy w 2005 r. wykazał 25 lat, 8 miesięcy i 17 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Następnie od 7 czerwca 2005 r. do 30 września 2007 r. był zarejestrowany jako osoba bezrobotna. Natomiast pracę jako pracownik ochrony podjął od 1 października 2007 r.

W firmie (...) Sp. z o.o. Z.P.Ch. w O. był zatrudniony do 31 października 2009 r. Od 1 listopada 2009 r. do 30 listopada 2011 r. pracował jako portier-dozorca w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) Sp. z .o.o.

w R.. Z kolei od 1 grudnia 2011 r. do 31 grudnia 2013 r. był zatrudniony jako pracownik ochrony, a następnie jako pracownik ochrony-dozorca w firmie (...) i (...) K.. Każdorazowo podstawą zatrudnienia we wskazanych latach była umowa o pracę na czas określony oraz orzeczenie o stopniu niepełnosprawności.

W czasie tego ostatniego zatrudnienia wnioskodawca zachorował. W dniu 6 października 2012 r. przeżył zawał serca i z tego powodu przez 6 miesięcy był na zwolnieniu lekarskim. Zatrudnienie to kontynuował po uzyskaniu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, którą otrzymał na okres 6 miesięcy i pobierał do 30 września 2013 r.

W ostatnim dniu terminowego zatrudnienia tj. 31 grudnia 2013 r. wnioskodawca ponownie zachorował i do 30 stycznia 2014 r. korzystał ze zwolnienia lekarskiego. Zasiłek choroby, po ustaniu zatrudnienia, otrzymał z ZUS. Następnie zarejestrował się jako bezrobotny

i od 7 lutego 2014 r. uzyskał prawo do zasiłku na okres roku.

Dowód: 1) Akta organu rentowego:

- kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych,

- świadectwa pracy,

- Zaświadczenie PUP w P. z dn. 6.02.2013 r.

2) Zaświadczenie lekarskie (...) z dn. 14.01.2014 r. k. 34

3) zeznania wnioskodawcy (nagranie I rozprawy z dn. 12.03. 2014 r.

- 7 min.).

Sąd ustalił też, że wnioskodawca nieprzerwanie do 2001 r. z powodu nadciśnienia tętniczego leczy się u lekarza rodzinnego w POZ. Pierwszy incydent niewydolności żył mózgu przeszedł we wrześniu 2004 r. Był wtedy hospitalizowany, najpierw na oddziale kardiologicznym, a następnie neurologicznym. W czerwcu 2009 r. miał zator tętnicy środkowej oka prawego, ze szpitala wypisano go z zaleceniem kontroli okulistycznej i kardiologicznej oraz oszczędzającego trybu życia. W 2011 r. przeszedł kolejny przemijający akta niedokrwienia mózgu (T.), a w dniu 6 października 2012 r. zawał serca (...) ściany bocznej, leczony inwazyjnie przez angioplastykę P. i P. (...).

Dowód: 1) Akta organu rentowego:

- dokumentacja medyczna (karty leczenia szpitalnego i historia choroby z POZ).

Dokonując powyższych ustaleń Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, których wiarygodność nie została przez strony obalona. Ponadto za wiarygodną uznał opinie biegłych sądowych - lekarzy specjalistów z dnia 11 grudnia 2013 r. i 28 stycznia 2014 r. W rezultacie Sąd przyjął, że opinie zostały sporządzone z uwzględnieniem i ustosunkowaniem się do wydanych w sprawie opinii orzeczników ZUS oraz wyników badań specjalistycznych. Opinie te, po dodatkowych wyjaśnieniach biegłego z zakresu medycyny pracy, zawierają elementy niezbędne dla oceny przez Sąd stopnia naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy, jego ewentualnej zdolności do pracy oraz okresu powstania tej niezdolności. Przy badaniu biegli uwzględnili przedłożone przez wnioskodawcę dokumenty z leczenia, szczegółowo opisali przebieg badania przedmiotowego z analizą przedstawionych wyników badań oraz dołączonej dokumentacji z leczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie (art. 107 cyt. ustawy).

Do nabycia prawa do reny niezbędne jest równoczesne wystąpienie trzech przesłanek.

W nin. sprawie sporna okazała się kwestia dalszego istnienia u wnioskodawcy niezdolności do pracy oraz stopnia tej niezdolności.

Czynniki uwzględniane przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy (art. 13 ust. 1 cyt. ustawy) to: okoliczności o charakterze medycznym – stopień naruszenia sprawności organizmu i możliwość przywrócenia jej w drodze leczenia i rehabilitacji oraz okoliczności o charakterze socjalnym – możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy i celowość przekwalifikowania zawodowego, przy uwzględnieniu rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych. Oceniając stopień niezdolności do pracy rzeczą Sądu nie jest badanie przyczyn, które złożyły się na dany stan chorobowy. Równocześnie bez wpływu na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy pozostaje sytuacja związana z warunkami dotychczasowego zatrudnienia wnioskodawcy.

Sąd przyjął, uwzględniając w tym zakresie opinię biegłych sądowych, że głównym schorzeniem wnioskodawcy J. S. są zaburzenia w zakresie schorzeń sercowo-naczyniowych oraz kardiologicznych. Schorzenia te nie budziły co do zasady wątpliwości

w sprawie. Spór sprowadził się do oceny wpływu tych schorzeń na stopień niezdolności wnioskodawcy do pracy, jak i na okres trwania tej niezdolności.

Sąd uznał, że ze względu na znaczne naruszenie sprawności organizmu i przyczyn, które go spowodowały wnioskodawca nie jest zdolny do podjęcia pracy zgodnej

z posiadanymi kwalifikacjami tj. pracy murarza związanej w znacznej mierze z dużym wysiłkiem fizycznym. Nie jest też zdolny do pracy w charakterze dozorca - pracownika ochrony poza zakładem pracy chronionej. W jednoznacznej ocenie biegłych trudno mówić

o stabilności schorzeń, skoro z każdym rokiem dochodzi do ogólnego pogorszenia stanu klinicznego układu sercowo-naczyniowego. Biegli sądowi badając wnioskodawcę stwierdzili, że proces zmian chorobowych jest przewlekły i obciążony dużym ryzykiem, mimo stosowanego leczenia. Wnioskodawca z powodu wskazanych chorób w sposób znaczny ma ograniczoną wydolność podstawowego układu, co w konsekwencji narusza sprawność jego organizmu powodując częściową niezdolność do wykonywania prac fizycznych na otwartym rynku pracy, a ewentualne zatrudnienie jest dopuszczalne jedynie w warunkach pracy chronionej.

Równocześnie w toku postępowania okazało się, że z dniem 31 grudnia 2013 r. ustało okresowe zatrudnienie wnioskodawcy w zakładzie pracy chronionej. Ponadto bez wpływu na stwierdzoną częściową niezdolność do pracy pozostaje fakt korzystania przez wnioskodawcę z zasiłku chorobowego tak w czasie tego zatrudnienia, jak i po jego ustaniu.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku

z powołanymi wyżej przepisami i art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, Sąd Okręgowy ustalił, iż wnioskodawca J. S. ma dalsze prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres 12 miesięcy w ustawowej wysokości, począwszy od dnia 1 października 2013 r. tj. daty wstrzymania wypłaty świadczenia, stąd w pkt I wyroku orzeczono o zmianie zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Kierując się tym przepisem oraz uwzględniając wcześniejsze rozważania Sąd uznał, że ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania rozstrzygnięcia (przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych oraz zeznań wnioskodawcy i ich ocena, ustanie zatrudnienia wnioskodawcy) możliwe było na etapie postępowania sądowego, co zwalnia organ rentowy

z odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia rentowego wnioskodawcy. Orzeczenie w tym zakresie zawarto w pkt II-im wyroku.